

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 492/2010-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. M., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práva na spravodlivé a verejné prejednanie záležitosti v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 37/2009 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 21/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. M. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2010 doručená sťažnosť JUDr. P. M., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“), práva na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práva na spravodlivé a verejné prejednanie záležitosti v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 37/2009 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 21/2010.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 37/2009 o zaplatenie sumy 8 496,98 € s prísl. a následne bol účastníkom v konaní o odvolaní proti rozsudku okresného súdu vedenom krajským súdom pod sp. zn. 15 Co 21/2010. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Co 21/2010 (sťažovateľ neuvádza deň vyhlásenia rozsudku) potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 37/2009-115 z 8. októbra 2009 a uznesenie č. k. 13 C 37/2009-129 z 13. januára 2009 (napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu neboli sťažovateľom predložené ústavnému súdu). Napriek poučeniu krajského súdu o nemožnosti podania dovolania proti jeho rozsudku sťažovateľ podal dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky [ďalej len „najvyšší súd“ (sťažovateľ neuvádza deň podania dovolania)] z dôvodu, že tento riadne nezisťoval skutkový stav, na základe čoho vydal nesprávny rozsudok, a tiež z dôvodu, že vo veci rozhodovala sudkyňa JUDr. G. K., ktorá mala byť vylúčená z konania pre vzťah k účastníkom konania.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Slovenská republika v zastúpení Okresným súdom Poprad a Krajským súdom v Prešove svojim postupom a rozhodnutiami porušili ľudské práva upravené v čl. 46 (1) Ústavy Slovenskej republiky, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a čl. 6 (1) Európskeho dohovoru ľudských práv.

2. Vec sa prikazuje na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 37/2009 a jeho rozsudkom č. k. 13 C 37/2009-115 z 8. októbra 2009 a uznesením č. k. 13 C 37/2009-129 z 13. januára 2009 pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na zaplatenie sumy 8 496,98 € s prísl. a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 21/2010 a jeho rozsudkom, ktorým rozhodol o odvolaní

sťažovateľa proti uvedeným rozhodnutiam okresného súdu, došlo k porušeniu označených práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa je neprípustná.

Ústavný súd zo sťažnosti zistil, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie najvyššiemu súdu (bez uvedenia dátumu).

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie ešte predtým, ako v tej istej veci podal sťažnosť ústavnému súdu (4. októbra 2010). V okolnostiach daného prípadu sťažovateľ podaním dovolania (to platí aj v prípade, keď krajský súd namietaným rozsudkom dovolanie nepripustil), ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci (m. m. IV. ÚS 363/08, IV. ÚS 228/2010).

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu v tejto časti ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (m. m. IV. ÚS 228/2010, IV. ÚS 311/2010).

Ústavný súd v súčasnej dobe vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za neprípustnú až do rozhodnutia o dovolaní.

V tejto súvislosti už ústavný súd judikoval (napr. I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní

bude v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je dôvodné, aby sťažovateľ v prípade, ak podal dovolanie, zároveň podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu odmietnuť pre jej oneskorenosť (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body č. 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľa pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, ak by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť k neúmernému predĺženiu konania o sťažnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2010